

[Undervisnings- og forskningsministeren]

de ville bryde sig om at blive puttet ind i en kasse sammen med andre i det lægevidenskabelige fakultet. Men ingen ved, hvad fremtiden bringer, og det kan da være, det vil ændre sig. Jeg synes, det naturlige ville være, at jordemoderuddannelsen i højere grad blev en form for mesterlære, hvor det var den ansættende myndighed, der afgjorde, hvor mange lærlinge man ville optage.

Det er jo det princip, vi lige har indført, når det gælder pædagoger – og det er også et svar til fru Ebba Strange, som jeg ikke fik givet i første omgang. Vi vil for fremtiden uddanne nøjagtig så mange pædagoger, som kommunerne ønsker. Striden er slut. Nu skal fru Jytte Andersen ikke længere stille spørgsmål til ministeren om, hvorfor han ikke vil uddanne så mange, som kommunerne ønsker. Det ligger i det oplæg, som jeg har givet en stribe partier, at vi nu uddanner nøjagtig så mange, som kommunerne ønsker. Vil de have 100 ekstra, kan de få det. Vil de have 500 ekstra, kan de også få det.

Et tilsvarende princip burde gælde for jordemoderuddannelsen, altså at vi uddanner så mange, som den ansættende myndighed vil være med til at betale lærepladser for. Det mener jeg er løsningen på det problem.

Der næst vil jeg takke hr. Frank Jensen for bemærkningerne om klippekortet; jeg synes, vi er kommet hinanden lidt nærmere. Det er muligt, at enkelte formuleringer har ledt hr. Frank Jensen på vildspor i første omgang. Hvis min forklaring hjalp, er jeg glad for det. Så vil jeg lægge vægt på ikke at sige mere for ikke at komme til at forplumre det klare billede, der nu står for øjnene af os alle sammen.

Hvad angår begrebet »bæredygtig ledelse«, vil jeg sige, at det har jeg fra kommunaldebatten, hvor man talte om bæredygtige enheder, og i øvrigt hedder det pågældende afsnit »Bæredygtig ledelse og bæredygtige enheder«. Det er simpelt hen dette at have en ledelse, som er i stand til at bære selvstændigheden, bære friheden til at disponere på en række punkter, hvor det hidtil har været ministerielt formynderi. Det er det, der menes.

Men jeg har sådan set taget det begreb med af hensyn til Det Radikale Venstre, som i den tidligere miljøministers tid jo brugte det med bæredygtig overordentlig meget. Man vil jo gerne bruge ord, der klinger godt i centralt pla-

cerede politikeres ører, så jeg er da ked af det, hvis vi ramte forkert her.

Hvad angår styrelsesloven og demokratiet, vil jeg sige, at regeringen ikke har nogen ønsker om, at kommunismens fald i Østeuropa skal føre til, at vi i Danmark begrænser demokratiet. Regeringen kommer ikke med styrelseslovsforslag, som begrænser demokratiet. Men jeg mener, at man gør demokratiet en bjørnetjeneste ved at sige, at demokrati nødvendigvis skal være forbundet med kollektivt styre i alle led med deraf følgende ineffektivitet. Man gør demokratiet en dårlig tjeneste ved at kæde de ting sammen. I øvrigt skal jeg ikke sige mere om den sag; den egner sig til fortsat forhandling på tredje år.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det ærgrer mig altid, når ministeren tager patent på at vide, hvad man ønsker ude i det ganske land i familierne, og at vide, hvad det er, ungdommen ønsker sig. Jeg vil bare hilse og sige, at det ikke kan have forbigået ministerens opmærksomhed, at der er i tusindvis af familier, der er uforstående over for, at deres Signe, som har passet sin skole, siden hun startede i børnehaveklassen, været flittig og læst sine lektier og gjort, som mor og far sagde hun skulle gøre for at være en god pige, for så skulle der nok blive en plads til hende, når hun var færdig med sin studentereksamen, men som kun har fået 9,3 til studentereksamen, ikke kan komme ind på universitetet i Århus, fordi der kræves 9,5 dertil. Det giver anledning til stor frustration hos familien Hansen, hvis datter altid har gjort, hvad mor og far sagde hun skulle gøre.

Det kan ikke passe, at det kun er os her i Folketinget, der får de mange henvendelser fra de skuffede unge og de skuffede familier. Derfor skal ministeren lade være med at gøre sig til talsmand for de unge og lade, som om han ved, hvad de unge ønsker, og hvad de ikke ønsker, og hvilke behov familierne har.

Lad mig slutte med at sige til ministeren: Prøv med et bæredygtigt styrelseslovsforslag, for det er sådan set det, der mangler – et bæredygtigt lovforslag, der tager udgangspunkt i, hvad der er flertal for her i Folketinget, og ikke i, hvad ministeren ønsker at ride af egne personlige kæpheste. For nu har vi siddet og for-